

РЕШЕНИЕ

№ 6713

гр. София, 15.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 29.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **8755** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Н. М. М. М., гражданин на И., лично и като законен представител на малолетните ѝ деца А. А. Н. М., А. А. Н. М. и А. А. Н. М. с адрес: [населено място], [улица], РПЦ на ДАБ, срещу Решение № 2268/04.08.2021 г. на Заместник-председателя на Държавната Агенция за бежанците при МС, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 т. 4 от ЗУБ е отхвърлена молбата за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е издаден в противоречие с материалния закон. Твърди се, че административният орган е изложил бланкетни мотиви, като не е обсъдил наведените от чужденеца доводи и събраните доказателства. Според оспорващата, ако бъде върната в страната си по произход, ще бъде изложен на тежки посегателства и има реален риск за живота ѝ. Инвокирани са доводи, че решението е постановено при съществено нарушение на административно-производствените правила, защото са останали неизяснени много обстоятелства, свързани с бежанската история на чужденката. За жалбоподателката няма възможност и за предоставяне на вътрешна закрила в страната ѝ на произход, защото няма сигурно място, до където той да има достъп и да се установи, съгласно разпоредбата на чл. 8 от Квалификационната директива. Соочи се, че решението е постановено в противоречие с чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

По време на проведеното по делото открито съдебно заседание, оспорващата се яви

лично. Назначеният му по реда на ЗПП адвокат К. поддържа жалбата.

Ответникът по жалбата не се явява. Пълномощникът му юрисконсулт К. оспорва жалбата.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, становището на ответника и представителя на СГП и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че с молба рег. № УП 3016/12.10.2020 г. до Държавната агенция за бежанците Н. М. М. М., е поискала предоставяне на закрила са себе си за малолетните си деца А. А. Н. М., А. А. Н. М. и А. А. Н. М.. Производството е образувано с регистрирането му с регистрационен лист рег. № УП 3016/12.10.2020 г. и е проведено в Регистрационно-приемателен център – [населено място] по общия ред – чл. 72, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 70, ал. 2 от ЗУБ.

На 09.11.2020 г. с Н. М. М. М. е проведено интервю, резултатите, от което са обективирани в протокол рег. № УП 3016 от същата дата. Оспорващата твърди, че е напуснала И. К. през 2018 г. и е заминала легално за Турция заедно със съпруга и децата си. Като причина за напускането на страната на произход, М. сочи конфликт с нейни роднини, които искали тя да се разведе със съпруга си. Заплашвали и нея и него, но особено него. Особено настоятелен бил големия ѝ брат, който бил женен за леля на съпруга ѝ. Тя се разбирала със съпруга си и не желала да изпълни волята на роднините си, поради което заплахите се засилили, като брат ѝ се заканил да ги убие. Чичо ѝ дори му счупил крака. Това била причината да решат да избягат в Турция. Турците се държали лошо с тях, защото не обичат кюрдите. Иранците и афганистанците били приемани по-добре. Съпругът ѝ работил като електротехник и фризьор, за да ги издържа, но парите не стигали. Това ги мотивирало да потърсят помощта на трафикант, който ги превел в България. Оспорващата сочи, че нямат за цел да достигне до някоя държава, а само да се установят някъде, където децата им ще живеят спокойно.

Видно от писмо № М - 7773 от 06.11.2020 г. на Директора на Специализирана Дирекция „Г” – ДАНС, Агенцията не възразява да бъде предоставена закрила на Н. М. М. М., в случай, че същият отговаря на условията по ЗУБ.

Като писмени доказателства по преписката са приети преводи от документи, представени от оспорващата – копия от международни паспорти, издадени на Н. М. М. М. и на малолетните ѝ деца А. А. Н. М., А. А. Н. М. и А. А. Н. М..

С решение от 20.10.2020 г. на председателя на Националното бюро за правна помощ като процесуален представител на Н. М. М. М. е назначена адвокат Я. Г..

Със заповеди от 20.10.2020 г. на кмета на Район „К.”, Столична Община, Н. М. М. М. е назначена за представител на малолетните ѝ деца А. А. Н. М., А. А. Н. М. и А. А. Н. М. в производството по предоставяне на международна закрила на основание чл. 25, ал. 2 от ЗУБ (в приложимата редакция).

Със заповеди от 09.11.2020 г. на И.д. Директора на Дирекция „Социално подпомагане”, район О., Н. С., заемаща длъжността „социален работник” е определена да представлява малолетните А. А. Н. М., А. А. Н. М. и А. А. Н. М. в производството по предоставяне на международна закрила на основание чл. 15, ал. 4 от Закона за закрила на детето.

От страна на Директора на Дирекция „Социално подпомагане”, район О. са

представени три броя социални доклади от 14.01.2021 г. за малолетните А. А. Н. М., А. А. Н. М. и А. А. Н. М..

В хода на административното производство е изискана информация от ВКБООН, относно хода на процедурата по подадени молби от Н. М. М. М. и от малолетните ѝ деца А. А. Н. М., А. А. Н. М. и А. А. Н. М. за предоставяне на закрила. В отговор от са представени три броя писма от ВКБООН, с които ДАБ е информирана, че кандидатите са били посъветвани да подадат молба за предоставяне на закрила пред областната дирекция „Миграция” на област А., Турция, за да бъде регистрирана от турските власти за предоставяне на закрила.

Преценявайки събраните в хода на административното производство доказателства, Председателят на Държавната Агенция по бежанците при Министерския Съвет е намерил, че не са налице материално-правните предпоставки, предвидени в ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец или хуманитарен статут, поради което е издал оспореното решение.

Като доказателства по делото е приета справка № МД-454/19.09.2021 г. относно правата на жените, достъпът до образование и здравни грижи за малолетни и непълнолетни лица и социално подпомагане в И. К..

По време на проведеното по делото открито заседание Н. М. М. М. изложи самостоятелно бежанската си история.

От страна на Уведомява Дирекция "Социално подпомагане", район О. е изготвен и представен социален доклад за малолетните деца А. А. Н. М., А. А. Н. М. и А. А. Н. М..

Малолетното, но навършило 10 годишна възраст дете А. А. Н. М. беше изслушано по време на проведеното по делото открито заседание.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното решение е връчено на Н. М. М. М. на 17.08.2021 г. Жалбата е подадена чрез административния орган на 31.08.2021 г. (вх. № УП 3016), т.е. в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в производството по издаване на индивидуалния административен акт, с който се засягат негови законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да издаде оспореното решение, административният орган е приел, че Н. М. М. М., гражданин на И., лично и като законен представител на малолетните ѝ деца А. А. Н. М., А. А. Н. М. и А. А. Н. М. не е доказала наличието на предвидените в чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, предпоставки, поради което е отхвърлил молбата ѝ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Според константната практика по подобни казуси молбите на гражданите на И. за предоставяне на закрила следва да бъдат разглеждани на индивидуален принцип. Като лица в потенциален риск се определят такива, свързани с международните сили и правителството на страната, хуманитарни работници и активисти за правата на човека, журналисти, цивилни лица, за които има съмнение, че подкрепят една или друга групировка, лица, изложени на риск да станат жертва на кръвна вражда, хора с различна сексуална ориентация, жени със специфични характеристики и т.н.

В оспореното решение са обсъдени подробно изтъкнатите от Н. М. М. М., гражданин на И., лично и като законен представител на малолетните ѝ деца А. А. Н. М., А. А. Н. М. и А. А. Н. М. доводи, касаещи търсенето от нея право на закрила. Съдът, в настоящият му състав не може да не се съгласи с аргумента, че оспорващият не е доказал твърденията си, че ако се завърне в И. и по-точно в К., животът му ще бъде поставен в опасност. При проведеното интервю, не са ангажирани сигурни доказателства в тази насока. Жалбоподателката сочи, че не е имала проблеми с официалните власти на кюрдското автономно правителство. Като причина за напускане на страната на произход са били проблеми и заплахи, включително физическа саморазправа на нейни роднини със съпруга ѝ, които настоявали те да се разведат. Жалбоподателката не желала, поради което заплахите се изострили. Тя излъгала, че ще се разведе, но същевременно двамата решили да избягат в Турция заедно със децата си. Очевидно в случая заплахите и проблемите на чужденеца, доколкото такива наистина съществуват са от битов и криминален характер и не могат да обосноват други изводи, освен тези направени от Заместник-председателя на ДАБ. Няма данни оспорващата да е била преследвана заради своята раса, религия, политическа принадлежност или народност, както и за принадлежност към определена социална група или политически убеждения.

Няма съмнение, че на много места в И. има спорадични актове на насилие, съпроводени с жертви, но в К. обстановката е спокойна, независимо от терористичния акт през месец април 2021 г., който е бил без човешки жертви. От общоизвестни източници на информация се установява, че в тази автономна област живеят много етнически и религиозни групи, но на територията ѝ има верска, политическа и етническа търпимост.

От описаната по-горе справка е видно, че обстановката в управляваните от регионалното правителство на К. северни провинции е останала до голяма степен малко засегната от пандемията от COVID-19. Властите като цяло са в състояние да осигурят сигурност и закрила на жителите на региона. В тези райони има религиозна и етническа толерантност и защитени правата на етническите и религиозни малцинства. Няма данни за възникнали проблеми със завърнали се там лица, които са търсили закрила в други страни. Европейските страни като цяло намират ситуацията в тази част на И. за стабилна, като правителството е в състояние да осигури живота и сигурността на гражданите. В областта се наблюдава бурен икономически растеж и просперитет. Там намират постоянно убежище хора от други райони на И., където сигурността е нестабилна и опасна, като няма данни достъпът до тези територии да е ограничен, особено за хора с кюрдски етнически произход. От актуалните данни за страната по произход се установява, че в настоящия момент, макар Ислямска държава да не съществува вече, в районите, където е имало разселени лица, са налице пречки за връщането им. В цялата страна се наблюдават икономически затруднения, свързани с пандемията на COVID-19 и срива на цените на петрола на международните пазари. Турция продължава да провежда въздушни удари срещу цели в К., свързани най-вече с П., като има данни и за цивилни жертви, предимно в пограничните села. В района на [населено място] са налице ограничения, свързани най-вече с въведеното извънредно положение заради пандемията.

Съдът в съответствие с дадените указания в определението за насрочване на делото, извърши проверка в общодостъпни източници на информация за страната по произход на търсещия закрила и по-специално за [населено място]. На

интернет-страницата, за търсене на информация за държавите по произход, поддържана от Европейската служба за подпомагане в областта на убежището www.esoi.net, както и в други релевантни и надеждни източници не се откриха данни за провеждане на военни действия в района на [населено място], нито за други обстоятелства, от които да се направят изводи, че обстановката там достига прага на безогледно насилие по смисъла на чл. 15 от Директива 2011/95.

От друга страна никъде в оспореното решение не обсъден въпроса за интересите на малолетните деца и обстоятелството, как би им се отразило евентуалното връщане в страната по произход.

В Конвенцията на Организацията на обединените нации (ООН) за защита правата на детето е използван терминът "висш интерес" на детето, който описва благосъстоянието на децата, което е определено от много широк кръг обстоятелства като: възраст, ниво на зрялост, роля на семейството, социални и културни норми и очаквания, а също така индивидуалната история и опит на детето. Не може да бъде прието, че висшият интерес на детето е обективен факт. Няма препоръчителни определения, които са приложими универсално към всяко дете и във всеки контекст. Възможни са много схващания при определянето на висшият интерес на детето. Съществуват четири взаимосвързани измерения за оценка на висшият интерес на детето: 1/изпълнението на Конвенцията за правата на детето; 2/съобразяване с гледната точка на детето; 3/цялостен подход за оценка на висшият интерес; 4/съобразяване с краткосрочните и дългосрочните интереси на детето. В случаите когато различни права на детето влизат в конфликт помежду си, като например правото на образование и на адекватен стандарт на живот, висшият интерес на детето трябва да има ролята на междинен принцип. Може да възникнат и справедливи конкуриращи се помежду си претенции между различни групи: между родители и деца, между отделни деца и по-голяма група от деца или между дете и неговата общност или обществото, в което живее. При оценяване на висшия интерес на детето трябва да се има предвид запазване на неговото здраве и безопасност, както и правото му да поддържа редовно лични отношения и преки контакти с двамата си родители.

В глава втора "Права на детето" на Закона за закрила на детето (ЗЗДт) се съдържат разпоредби относно: право на закрила - чл. 10, закрила срещу насилие - чл. 11, закрила на личността на детето - чл. 11а, право на изразяване - чл. 12, право на информиране и консултиране - чл. 13, защита на религиозни убеждения - чл. 14, участие в процедури - чл. 15, зачитане на родителите, настойниците, попечителите и другите членове на обществото -чл. 15а, тайна на информацията, засягаща детето - чл. 16 и т.н.

В ЗЗДт липсва изрична защита на правото на детето на благоденствие и социално развитие, поради това съдът намира, че следва да анализира някои разпоредби на Конвенцията на ООН за защита правата на детето.

Съгласно чл. 3, пар. 1 на Конвенцията висшите интереси на детето са първостепенно съображение във всички действия, отнасящи се до децата, независимо дали са предприети от обществени или частни институции за социално подпомагане, от съдилищата, административните или законодателните органи. В коментара на конвенцията на комитета по правата на детето (CRC/C/GC/12 29 май 2013 г.) се посочва, че член 3, параграф 1 има за цел гарантиране на разглежданото право във всички решения и действия, отнасящи се до децата. Това означава, че първостепенно съображение за всяко действие, свързано с дете или деца, трябва да бъдат най-добрите

интереси на това дете или деца. Смисълът на думата „действие“ не включва само решения, но и всички актове, поведение, предложения, услуги, производства и други мерки. Бездействието, непредприемането на действия и пропуските също са „действия“. – например когато социалните служби не предприемат действия за защита на децата от неполагане на грижи или малтретиране. Всъщност всички действия, предприети от една държава, по един или друг начин засягат децата. Това не означава, че е необходимо всяко действие, предприето от държавата, да включва пълен и официален процес на оценка и определяне на най-добрите интереси на детето. Ако обаче дадено решение ще окаже съществено въздействие върху дете или деца, е уместно по-високо ниво на защита и подробни процесуални правила за съобразяване с най-добрите интереси на това дете или деца. Следователно по отношение на мерките, които не са пряко насочени към детето или децата, би било необходимо изразът „отнасящи се до“ да се изясни в светлината на обстоятелствата по всеки отделен случай, за да може да се прецени влиянието на действието върху детето или децата.

Според чл. 3, пар. 2 от Конвенцията, държавите – страни по нея се задължават да осигурят на детето такава закрила и грижи, каквито са необходими за неговото благосъстояние, като се вземат предвид правата и задълженията на неговите родители, законни настойници или на другите лица, отговорни по закон за него, и за тази цел те предприемат всички необходими законодателни и административни мерки. В този смисъл, задължението на държавите надлежно да се съобразяват с най-добрите интереси на детето е комплексно и обхваща всички обществени и частни институции за социално подпомагане, съдилища, административни и законодателни органи, включващи деца или отнасящи се до тях.

Понятието за най-добрите интереси на детето е сложно и неговото съдържание трябва да се определя поотделно за всеки случай. Именно чрез тълкуване и изпълнение на член 3, пар. 1 и пар. 2 в съответствие с останалите разпоредби на Конвенцията, административните органи и съдилищата следва да изяснят понятието и да го приложат конкретно на практика. Съответно понятието за най-добрите интереси на детето е гъвкаво и приспособимо. То следва да се адаптира и определя индивидуално 17 според конкретното положение на съответното дете или деца, предвид индивидуалната им среда, ситуация и нужди. При индивидуални решения най-добрите интереси на детето трябва да се оценяват и определят в светлината на конкретните обстоятелства около съответното дете. За колективни решения – например от законодателя – най-добрите интереси на децата като цяло трябва да се оценяват и определят в светлината на обстоятелствата на конкретната група и/или децата като цяло. И в двата случая оценката и определянето следва да се извършват при пълно зачитане на правата, съдържащи се в Конвенцията и факултативните протоколи към нея.

Важен елемент, който трябва да се вземе под внимание, е уязвимото положение на детето, например ако то има увреждане, принадлежи към малцинствена група, ако е бежанец или търсещо убежище лице, жертва на малтретиране, живее на улицата и пр. Целта на определянето на най-добрите интереси на дете или деца в уязвимо положение следва да бъде свързана не

само с пълното ползване от всички предвидени в Конвенцията права, но и с останалите норми в областта на правата на човека, отнасящи се до такива специфични ситуации, например като тези в обхвата на Конвенцията за правата на хората с увреждания, Конвенцията за статута на бежанците и др., както и без съмнение нормите на първичното и вторичното право на ЕС, регулиращи Общата европейска система в областта на убежището.

Съгласно т. 18 от Преамбюла на Директива 2011/95/ЕС на Европейския Парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила (наричана за краткост по-надолу само Директивата), „Висшият интерес на детето“ следва да има първостепенно значение за държавите-членки при изпълнението на настоящата директива, в съответствие с Конвенцията на Организацията на обединените нации за правата на детето от 1989 г. При определяне на висшия интерес на детето държавите-членки следва да обръщат особено внимание на принципа за целостта на семейството, благоденствието и социалното развитие на непълнолетното лице, на съображения, свързани със сигурността и безопасността, както и на мнението на непълнолетното лице, в зависимост от неговата възраст или степен на зрялост.

По силата на чл. 20, пар. 3 и пар. 5 на глава VII от Директивата, уреждаща съдържанието на правото на международна закрила, при изпълнението на настоящата глава държавите-членки вземат предвид особеното положение на уязвимите лица, като например непълнолетни лица, непридружени непълнолетни лица, лица с увреждания, възрастни хора, бременни жени, самотни родители, придружени от непълнолетните си деца, жертви на трафик на хора, лица с психични разстройства и лица, които са били подложени на изтезания, изнасилване или други тежки форми на психологическо, физическо или сексуално насилие. Висшият интерес на детето е първостепенно съображение за държавите-членки при изпълнението на разпоредбите на настоящата глава относно непълнолетните лица.

Вземайки предвид цитираните по-горе норми от правото на ЕС и международното право, съдът намира, че по отношение на разглеждания казус могат да се направят изводи в следните насоки.

Безспорно е, че Н. М. М. е майка на малолетните деца А. А. Н. М., А. А. Н. М. и А. А. Н. М.. Те са напуснали И. през 2018 г., установили са се в [населено място] в Т. и впоследствие са пристигнали в България през месец август-септември 2020 г. Към настоящия момент на настанени в РПЦ на ДАБ, [населено място], кв. В..

Видно от приетия по делото социален доклад, на децата са осигурени подходящо настаняване в отделна стая, с общ санитарен възел, храна, съобразена с традициите на страната по произход и медицински грижи.

В съответствие с чл. 15, ал. 1 от ЗЗДт, по време на проведеното по делото открито заседание, беше изслушано малолетното, навършило 10 години дете, А. А. Н. М.. То посочи, че родено в И., но не знае къде. Не помни времето, когато живяла в И.. Помня някои неща от времето, когато е живяла в Турция,

където е ходила на училище до втори клас и е научила турски. В момента ходи на училище в България и е във втори клас. В училище няма проблеми в училище и се чувства добре. Приятелите и са българи, разбира български, но не всичко. Старае се и може да чета. В България се чувства добре и нищо не я притеснява. В общежитието във В. също се чувства добре. Исква да остане в България. В И. не знае да има роднини, не познава никого.

Майката Н. М. М. М., даде допълнителни обяснения, посочвайки, че всичките деца ходят в едно училище, където учат с българи. Българчетата ги обичат и се отнасят добре с тях. Най-малкото ми дете знае най-добре български език. В момента в Центъра няма интернет връзка и на практика те не могат да присъстват на занятията, но учителката се обажда често и им носи бисквити и шоколади.

Съдът не може да не кредитира дадените от детето А. А. Н. М. обяснения. Младата му възраст прави лъжливите или прикрити изявления малко вероятни. Същите, разгледани в съвкупност с тези на майката, дават възможност да се направи извода, че малолетните деца, на които също е отказано право на предоставяне на международна закрила са се адаптирали добре в училищната и социалната среда в България. Учат български език и не са попаднали в състояние на изолация и маргинализация.

Връщането им в И., където те не познават никого, нямат социални и роднински и нямат запазени никакви спомени, безспорно би се отразило изключително негативно на психичното им състояние не би било в съответствие с техния висш интерес. Съдът намира, че следва да отбележи на това място, че не кредитира, направения в социалния доклад извод, че животът в чужда държава, в която културата, традициите и религията са различни от тези в страната на произход, би застрашил емоционалното им и психическо състояние, което може да доведе до социална изолация именно. Обясненията на Н. М. М. М. и на малолетната А. А. Н. М. опровергават напълно тези доводи.

Вярно е, че според изложените по-горе мотиви, изтъкнатите от Н. М. М. М. доводи не попадат в приложното поле на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, но от друга страна очевидно в случая, Н. М. М. М. е била подложена на преследване и тежки заплахи от страна на нейни роднини, чиито генезис се корени в типични за нейната народност и религия традиции и разбирания за чест и семейно достойнство. От представената от ответника справка за правата на децата и жените в И. К. става ясно, че в страната е прието законодателство, гарантиращо до голяма степен тези права. В същото време, в самата справка (л. 123) е посочено, че жертвите на престъпления на честта и домашно насилие често не са склонни да се обърнат към властите. Жените, търсещи защита от полицията, често биват отпращани с обяснение, че това е семеен проблем и биват отпращани обратно към семейството. В други случаи, полицията може да обвини самата жена за тормоза или насилието. Има случаи на тормоз над жените в самите полицейски управления.

В случая е очевидно, че Н. М. М. М. именно поради някоя от изложените в справката причини не е пожелала да потърси закрила от официалните власти. В този случай, тя според мотивите, изложени в оспореното решение е могла да се премести в друг регион на И.. Това би било изход от нейното положение

в случай, че нямаше три малолетни деца, за чиито висш интерес административните органи и съдът е необходимо да държат сметка.

Настоящият съдебен състав намира, след преценка на изложените факти, в съвкупност с направения анализ на относимите норми от Конвенцията за правата на детето и Директивата, връщането на Н. М. М. М. и на малолетните ѝ деца А. А. Н. М., А. А. Н. М. и А. А. Н. М. в И. почти четири години, след като са напуснали страната би било в противоречие с висшия им интерес и по-конкретно с правото на закрила и благосъстояние, на децата, гарантирано от Конвенцията.

По изложените съображения съдът намира, че жалбата следва да бъде уважена.

Делото е необходимо да се върне като преписка на Председателя на ДАБ за постановяване на ново решение, по направеното от Н. М. М. М., лично и като законен представител на малолетните ѝ деца А. А. Н. М., А. А. Н. М. и А. А. Н. М., в което да бъде обсъден висшия интерес на децата, в контекста на изложените в мотивите на настоящето решение аргументи.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 2, във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК, **Административен Съд С. – град, I отделение, 19 състав,**

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Н. М. М. М., гражданин на И., лично и като законен представител на малолетните ѝ деца А. А. Н. М., А. А. Н. М. и А. А. Н. М. Решение № 2268/04.08.2021 г. на Заместник-председателя на Държавната Агенция за бежанците при МС, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 т. 4 от ЗУБ е отхвърлена молбата им за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут.

ВРЪЩА делото като преписка за ново произнасяне, при спазването на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния Административен Съд на Република България.